

УДК 343.132(477)

Горпинюк О. П., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін ЛьвДУВС, к.ю.н.

Допустимість обмеження інформаційної приватності під час здійснення кримінального провадження

Розглядаються підстави обмеження інформаційної приватності під час здійснення кримінального провадження. Визначено основні проблеми у правозастосуванні та шляхи їх вирішення.

Ключові слова: інформаційна приватність, обмеження приватності, кримінальне провадження, негласні слідчі дії, втручання в спілкування.

Рассматриваются основания ограничения информационной приватности в уголовном производстве. Определены главные проблемы в правоприменении, а также пути их решения.

Ключевые слова: информационная приватность, ограничения приватности, уголовное производство, негласные следственные действия, вмешательство в общение.

The grounds of limitation informative privacy under criminal realization are examined. The basic problems of law application and ways of its solve are determined.

Key words: informative privacy, limits of privacy, criminal realization, secret consequence actions, violation intercourse.

Постановка проблеми. Втілюючи визначальні гуманістичні ідеї, світові та демократичні цінності, Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року [1] пропонує виважену модель роботи органів досудового розслідування щодо виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень. Водночас, задля досягнення належних результатів у боротьбі зі злочинністю, з метою встановлення істини в кримінальному провадженні, з'ясування всіх обставин справи, на досудових стадіях кримінального процесу можливе обмеження конституційних прав особи (зокрема, права на інформаційну приватність). Значна кількість відповідних підстав є законодавчими новелами, що тільки починають застосовуватись у кримінальному процесі, тому потребують ретельного вивчення та запровадження з дотриманням усіх гарантій прав і свобод громадян. Чимало фахівців в галузі права, працівників правозастосовних органів, громадських діячів наводять як схвалальні, так і незадовільні відгуки про сучасний стан та перспективи проведення процесуальних заходів, які передбачають обмеження приватності.

Метою цієї статті є визначення основних проблем, що виникають у правозастосуванні під час обмеження інформаційної приватності у кримінальному провадженні та пропозицій щодо їх вирішення.

Стан дослідження. Сучасний стан та проблеми застосування законодавства на досудових стадіях кримінального процесу висвітлювали у своїх працях Д.В. Іващенко, О.Ю. Заблоцька, О.О. Левендаренко, Б.Є. Лук'янчиков, Є.Д. Лук'янчиков, І.І. Когутич, Д.Й. Никифорчук, Є.Д. Сукиш, В.Г. Уваров та ін. Однак, у зв'язку із запровадженням до системи досудового розслідування негласних слідчих (розшукових) дій, грунтовних наукових досліджень потребують підстави, порядок та особливість їх застосування.

Виклад основних положень. Найбільш революційним рішенням вітчизняного законодавця вважають впровадження у систему досудового розслідування негласних слідчих (розшукових) дій. Адже такі дії за своїм змістом є оперативними заходами,

спрямованими на таємне отримання інформації про підготовлювані та вчинені злочини з метою їх негайного припинення чи розкриття. Негласні слідчі (розшукові) дії передбачають обмеження інформаційної приватності, шляхом втручання у приватне спілкування та вчинення деяких інших негласних слідчих дій, як-от: аудіо-, відеоконтроль місця, спостереження за особою, річчю або місцем (глава 21 КПК України) тощо. Обмеження інформаційної приватності можливе також під час здійснення окремих заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема при доступі до речей та документів, що містять охоронювану законом таємницю (глава 15 КПК України).

Схвальним належить визнати те, що у КПК України значно розширено функцію судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, оскільки запроваджено інститут слідчого судді, до обов'язків якого входить надання дозволів на обмеження приватності під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій та інших заходів у кримінальному провадженні.

До переваг КПК України належить віднести розширення переліку злочинів, кримінальне провадження за якими розпочинається на підставі заяви потерпілого (справи приватного обвинувачення). Раніше, у дисертаційному дослідженні висловлювалась пропозиція віднести до зазначененої категорії справ злочини, що посягають на інформаційну приватність [2, с.28] (ст.ст. 132, 145, 182, 163, 168), що успішно запроваджено у чинному КПК України. Здійснення кримінального провадження за заявою потерпілого обумовлено тим, що відповідні злочини посягають на особисті немайнові права, які тісно пов'язані з особою та які вона реалізує самостійно. Врешті, такий порядок спонукає до вчинення соціально-корисних дій, спрямованих на примирення обвинуваченого з потерпілим, відшкодування йому шкоди. Так, до прикладу Ухвалою Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області від 9 жовтня 2013 року було закрито кримінальне провадження по обвинуваченню у вчиненні злочину, передбаченого ч.2 ст. 15 – ч 1 ст. 182 КК України («Порушення недоторканності приватного життя») у зв'язку з відмовою потерпілої від обвинувачення. За обставинами справи 14.03.2013 року, В проник до службового кабінету Г, розташованого у Крихівецькій загальноосвітній школі 1-3 ступенів. Повідомивши секретаря, що він нібито прибув для здійснення ремонту міні АТС у кабінеті Г, обвинувачений незаконно встановив технічний засіб для негласного отримання конфіденційної інформації про приватне життя Г, закріпивши його на меблевій шафі зверху біля телевізійної антени без відома та згоди останньої, чим порушив її конституційне право на невтручання в особисте і сімейне життя. Однак, злочин не було доведено до кінця, оскільки вказані дії були виявлені працівниками правоохоронних органів. До початку проведення підготовчого судового засідання від потерпілої Г надійшла заява, в якій вона зазначає, що від обвинувачення відносно В відмовляється, просить кримінальне провадження відносно нього закрити [3]. Прокурор зазначив, що оскільки потерпіла відмовилась від обвинувачення (на підставі ст. 26 КПК України), провадження в справі підлягає закриттю. Втім, з аналізу відповідної ухвали суду не вбачається, що кримінальне провадження щодо В було розпочате за заявою потерпілої Г, як цього вимагає ст. 478 КПК України. Відповідно до рішення цього суду неправомірні дії В були виявлені працівниками правоохоронних органів. Водночас, особливий порядок кримінального провадження у формі приватного обвинувачення передбачає відкриття провадження лише на підставі заяви потерпілого (особа, може сама дізнатися про злочин і звернутися до правоохоронних органів,

або ж працівники правоохоронних органів роз'яснюють потерпілому його право звернутися із заявою про вчинений злочин).

В цілому розширення системи негласних слідчих дій за рахунок заходів оперативно-розшукової діяльності здебільшого визнають прогресивним кроком законодавця, спрямованим на посилення правоохоронної функції держави та захисту прав свобод окремих осіб, інтересів суспільства й держави від протиправних посягань [4, с.417; 5, с. 17; 6, с. 571]. Вважають, що встановлення негласних розшукових заходів сприяє інтересам спрощення досудового розслідування. За нових умов перестане функціонувати бюрократична процедура «взаємодії» слідчих з оперативно-розшуковими підрозділами [7, с.305]. Між тим, не всі фахівці в галузі права однозначно трактують повноваження слідчого проводити негласні слідчі (розшукові) дії, зазначаючи, що в такому випадку він наділяється функцією оперативних підрозділів на проведення, за своєю сутністю оперативно-розшукових заходів [8, с.30-33; 9, с.567-571]. При цьому наголошують на необхідності розмежовувати слідчу та розшукову діяльність, і, відповідно, проводити різницю між слідчими і розшуковими діями. Це самостійні засоби пізnavальної діяльності з розкриття злочину, здійснюються відповідними суб'єктами, за наявності передбачених підстав і у визначеній формі. Навряд чи є необхідність їх ототожнення [8, с.30-33].
Звертають увагу на відсутність у слідчих підрозділах фахівців з проведення окремих негласних слідчих дій, методика здійснення яких свідчить про необхідність у будь-якому випадку доручати проведення останніх оперативним, оперативно-технічним підрозділам, бо передбачає попереднє конспіративне впровадження спеціальних технічних засобів у відповідні місця, специфіку їх експлуатації, що потребує спеціальної підготовки, залучення осіб, що негласно співпрацюють з правоохоронними органами [10, с.43-44].

Відзначимо, що більшість нормативних актів зарубіжних держав передбачають використання прихованих методів здобуття інформації про злочини, осіб, які їх вчинили в порядку проведення негласних слідчих дій у кримінальному провадженні [11, с.108-114]. Прозорість законодавчої регламентації негласних слідчих дій, наявність механізмів контролю за їх проведенням, робить їх ефективним інструментом правоохоронної діяльності держави. З року в рік, все частіше використовуються в доказуванні результати оперативно-розшукової діяльності, а отже доцільно розширити коло повноважень слідчого на проведення негласних слідчих дій [5, с.15-23]. Зрештою, слідчий буде залучатися до негласного розслідування, оперативної розробки з її початкової стадії, що без сумніву сприятиме успішному розкриттю злочинів.

Водночас, положення КПК України, які дозволяють обмежувати права і свободи громадян під час досудового розслідування, не позбавлені певних вад. Так, виходячи з окремих норм КПК України, не виключено можливість під час проведення окремих негласних слідчих (розшукових) дій, втрутитись в приватне спілкування усіх інших осіб, а не лише тільки підозрюваного. Фактично будь-яка особа, який може бути відома інформація про злочин, може стати об'єктом таких дій. Про це свідчить, зокрема, проведення таких слідчих дій як спостереження за особою, річчю або місцем (ст. 269 КПК України) та аудіо-, відео контроль місця (ст. 270 КПК України). Спостереження відбувається не лише за підозрюваним, але й за іншими особами, що знаходяться у відповідному місці.

У спеціальній літературі дискусія виникає також з приводу обсягу відомостей, що мають закріплюватися у протоколі негласних слідчих (розшукових) дій. При

проведенні зазначених слідчих дій, крім відомостей, що стосуються протиправної діяльності, часто отримуються дані, котрі стосуються суперечкою приватної сфери. Згідно положень ст. 256 КПК України, протоколи про проведення негласних слідчих дій використовуються в доказуванні на тих самих підставах, що і результати проведення інших слідчих дій. У такому разі виникає проблема захисту приватної інформації. Тому, конструктивними вважаються пропозиції щодо закріплення у протоколах лише тих відомостей, які мають відношення до досліджуваних фактів [12, с.251].

Серед негативних тенденцій відзначають високий рівень задоволення слідчими суддями клопотань сторони обвинувачення (зокрема, про проведення негласних дій). Суди задовольняють дев'ять з десяти клопотань [13, с.6]. Отримані відповіді на подані нами інформаційні запити до апеляційних судів низки областей України про надання дозволу на втручання у приватне спілкування станом на вересень-жовтень 2013 року підтверджують таку статистику. З-поміж усіх негласних слідчих дій, які передбачають втручання у приватне спілкування, найбільша кількість дозволів надається на проведення аудіо-, відео контролю особи (260 КПК) та зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (ст. 263 КПК). Статистичні дані продемонстровано в таблиці (*Див. стор. 104*).

Однак, найбільше проблем виникає із застосуванням заходів забезпечення кримінального провадження (надання тимчасового доступу до речей і документів, що місить охоронювану законом приватну таємницю), їх відмежування від окремих негласних слідчих (розшукових) дій. Порядок і межі здійснення відповідних заходів у правозастосуванні.

Труднощі виникають першочергово із сплутуванням працівниками правозастосовних органів окремих процесуальних дій: заходу забезпечення кримінального провадження у виді тимчасового доступу до інформації, яка знаходиться в операторів та провайдерів телекомунікацій, про зв'язок, абонента, надання телекомунікаційних послуг, у тому числі отримання послуг, їх тривалості, змісту, маршрутів передавання, тощо (ч. 7 ст. 162 КПК) та негласної слідчої дії – зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (ст. 263 КПК). Так, 11.10.2013 року Покровський районний суд Дніпропетровської області розглянув клопотання слідчого СВ Покровського РВ ГУМВС України в Дніпропетровській області старшого лейтенанта міліції Калініченко В.В. про тимчасовий доступ до речей і документів за кримінальним провадженням про вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 185 КК України. У клопотанні йдеться про тимчасовий доступ до інформації, що перебуває у володінні оператора телекомунікацій «Київстар», що знаходиться за адресою м. Дніпропетровськ, проспект Гагаріна 103 А, а саме: вхідні та вихідні дзвінки, текстові повідомлення абонента мобільного зв'язку IMEI 356627031589039, з 16.06.2013 року по теперішній час, із зазначенням IMEI терміналів та ретрансляційних антен, у зоні яких виходили на зв'язок абонента. Зазначити тип, дату, час тривалості дзвінків, номера абонентів з'єднань, IMEI їх мобільних терміналів, азимути ретрансляційних антен та адреси розташування базових станцій. Слідчий суддя в задоволенні клопотання відмовив, зазначаючи, що слідчий звернувся до нього з метою отримання інформації про з'єднання абонентів за допомогою телефону, що згідно ст. 15 КПК України є втручанням в приватне спілкування [3]. Крім того, в ухвалі слідчий суддя зауважив, що заявлені вимоги у клопотанні слід розглядати в порядку здійснення негласної слідчої дії, передбаченої ст. 263 КПК України, а саме зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж, що

**Статистичні дані про надання дозволу на проведення
негласних слідчих (розшукових дій), передбачених розділом 2
«Втручання у приватне спілкування» глави 21 КПК України**

З 20 листопада 2012 року по 1 вересня/жовтня 2013 року

Назва суду	Аудіо-, відео контроль особи	Накладен- ня арешту на корес- понденцію	Огляд і виїмка кореспо- нденції	Зняття інфор- мації з транс- портних телекомуніка- ційних мереж	Зняття інформації з електронних інформаційних систем
Апеляційний суд Закарпатської області	325	18		697	326
Апеляційний суд Івано- Франківської області	98	1		527	0
Апеляційний суд Тернопільської області	257	7		402	6
Апеляційний суд Волинської області	626	2	9	1279	98
Апеляційний суд Рівненської області	123	0	0	302	1
Апеляційний суд Житомирської області	113	31		785	66
Апеляційний суд Вінницької області	150	1	0	417	1
Апеляційний суд Миколаївської області	393	6		974	5
Апеляційний суд Харківської області			2321		
Апеляційний суд Луганської області	616	3	0	805	31
Апеляційний суд міста Севастополя	79	2	0	281	5
Апеляційний суд Авто- номної Республіки Крим	765	9		1335	6

забезпечують передавання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого виду між підключеннями до неї телекомунікаційними мережами доступу), що є втручанням у приватне спілкування, і повинно розглядатися за правилами Глави 21 КПК України. Зазначена ухвала є прикладом різних підходів слідчого та слідчого судді щодо порядку отримання доступу до однакової за змістом інформації. Так, на перший погляд, інформація, яку просить надати слідчий співпадає

із інформацією, визначеною ч. 7 ст. 162 КПК України, доступ до якої можливий в порядку заходу забезпечення кримінального провадження. Однак, слідчий суддя відмовляє в задоволенні клопотання, вважаючи, що така інформація може бути отримана лише в порядку проведення негласної слідчої дії – зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж. Між тим, чітке розмежування між вказаним заходом забезпечення кримінального провадження та негласною слідчою дією, а також відповідною інформацією можна встановити. На цьому наголошує також Вищий спеціалізований Суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ [14]. Суд зазначає, що дія, передбачена статтею 263 КПК, є негласною слідчою (розшуковою) дією, дозвіл на проведення якої надає слідчий суддя суду апеляційної інстанції. Інформація щодо цих дій, згідно із Законом України “Про державну таємницю” та пунктами 4.12.4 і 4.12.5 Зводу відомостей, що становлять державну таємницю, затвердженого наказом Служби безпеки України від 12.08.2005 № 440, містить відомості, що становлять державну таємницю. Водночас дії, передбачені ст. 159, п. 7 ч. 1 ст. 162 КПК, є заходами забезпечення кримінального провадження, дозвіл на застосування яких надає слідчий суддя суду першої інстанції, при цьому відомості щодо таких дій не становлять державної таємниці.

Своєю чергою, тимчасовий доступ надається до документів, які містять інформацію про зв'язок, абонента, надання телекомунікаційних послуг, у тому числі отримання послуг, їх тривалість, зміст (виходні чи вхідні з'єднання, SMS, MMS тощо), маршрути передавання тощо і не дають можливості втрутитися у приватне спілкування, *тобто отримати доступ до змісту інформації, що передається*. А зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж (ст. 263 КПК) є різновидом втручання у приватне спілкування, оскільки здійснюється доступ до змісту повідомлень будь-якого виду та інформації, що передається особою під час зв'язку. Крім того, контроль за телефонними розмовами (як різновид зняття інформації з телекомунікаційних мереж) полягає в негласному проведенні із застосуванням відповідних технічних засобів, у тому числі встановлених на транспортних телекомунікаційних мережах, спостереження, відбору та фіксації змісту телефонних розмов, *іншої інформації та сигналів, які передаються телефонним каналом зв'язку, що контролюється* [14]. Тобто, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж передбачає як можливість доступу до змісту переговорів між абонентами, так і до інформації про зв'язок між ними (інформація, яку можливо отримати в порядку ч. 7 ст. 162 КПК України). Однак, доступ до інформації в порядку ч. 7 ст. 162 КПК України не передбачає надання доступу до змісту телефонних розмов, текстових повідомлень тощо. Інформація, яка знаходиться в операторів та провайдерів телекомунікацій про зв'язок, абонентів – це інформація про контакти, які же відбулися в минулому (сам зміст переговорів своїх абонентів оператори автоматично не зберігають). Однак, вони повинні забезпечувати та нести відповідальність за скоронність відомостей про телекомунікаційні послуги, оскільки дозвіл на отримання відповідної інформації часто охоплює період часу, який може завершуватися після пред'явлення ухвали до виконання, тобто передбачати надання доступу – можливості постфактум ознайомитися та зробити копії – до інформації щодо з'єднань, які відбудуться у майбутньому [14].

Незважаючи на те, що здійснення тимчасового доступу до інформації, яка знаходиться в операторів та провайдерів телекомунікацій не повинно передбачати ознайомлення із змістом відомостей про ведення переговорів, змістом текстових

повідомлень, значна кількість ухвал суду про доступ до такої інформації засвідчує протилежне [3]. Зокрема, Ухвалою Ленінського районного суду м. Харкова від 29 жовтня 2013 року слідчим суддею було задоволено клопотання слідчого СВ ХМУ ГУМВС України в Харківській області Хальзової Д.І. про надання тимчасового доступу до речей і документів, які місťять охоронювану законом таємницю. У клопотанні слідча просила надати дозвіл на зняття інформації з телекомуникаційної мережі про зв'язок, абонента, надання телекомуникаційних послуг, у тому числі отримання послуг, їх тривалості, змісту, маршрутів передання, оператора мобільного зв'язку «Life», який розташований за адресою: м. Харків, вул. Кооперативна, 6/8, та вилучити інформацію з номеру мобільного телефону, з якого здійснювались дзвінки в період часу з 01.10.2013 року по теперішній час з телефону №_2 та відомості про вхідні та вихідні дзвінки абонентів, які здійснювали дзвінки з вищевказаних мобільних номерів, їх прив'язка до базових станцій [3]. З Ухвали суду випливає, що слідча просить дозвіл саме на зняття інформації з телекомуникаційної мережі та про вилучення інформації з вказаного нею номеру телефону.

До інших порушень щодо порядку здійснення цього заходу забезпечення кримінального провадження відносять те, що у багатьох клопотаннях слідчі зловживають правом розглядати клопотання без виклику особи, у володінні якої знаходяться речі чи документи, якщо вони доведуть реальну загрозу їх зміні чи знищенню. А слідчі судді без наявності належних доказів часто приходять до висновку про можливість слухання справи без особи, яка володіє зазначеною інформацією [15]. Існують також надто широкі підстави доступу до речей та документів, що місťять охоронювану законом таємницю. Тому часто одним судовим рішенням надається тимчасовий доступ до усієї інформації щодо невизначеного кола абонентів, які могли бути на місці вчинення злочину у відповідний час чи інформації про необмежене коло осіб, які виходили на зв'язок із підозрюваним і можуть бути причетні до вчинення злочину [3].

Вищевказані помилки вказують на нерозуміння зі сторони правозастосовних органів меж, порядку та особливостей здійснення такого заходу забезпечення кримінального провадження як тимчасового доступу до документів та речей, що місťять охоронювану законом таємницю та окремих негласних слідчих дій. Або ж свідомо обирають більш спрощений підхід до отримання потрібної для них інформації. На таку обставину вказується в Узагальненні судової практики Апеляційного суду Херсонської області щодо розгляду слідчими суддями клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження відповідно до розділу II Кримінального процесуального кодексу, який набрав законної сили з 20.11.2012 року [16]. Зокрема, зазначено, що у переважній більшості слідчі судді в цілому задовольняють клопотання вказаної категорії. Однак, серед підстав відмови у задоволенні клопотань про тимчасовий доступ до речей та документів, які місťять таємницю, найчастіше трапляються: відсутність належного обґрунтування необхідності вилучення інформації, якою володіють транспортні телекомуникаційні мережі і яка становить таємницю, неможливість довести у який спосіб мають намір використати цю інформацію і те, що потреби досудового розслідування виправдовують саме такий ступінь втручання, не доведено будь-якої причинності особи до вчинення кримінального правопорушення, у клопотаннях не зазначено особу, у володінні якої знаходяться документи або речі, назву та адресу юридичної особи у якої знаходяться документи тощо.

Таким чином можна зробити висновки. Кримінальний процесуальний кодекс

України від 13 квітня 2012 року суттєво модернізував порядок здійснення кримінального провадження. Позитивним кроком уперед слід вважати запровадження нових інститутів слідчого судді, заходів забезпечення кримінального провадження, негласних слідчих (розшукових) дій, розширення переліку злочинів, віднесеніх до справ приватного обвинувачення. Водночас, впровадження нових процесуальних заходів часто супроводжується допущенням помилок у правозастосуванні, нерозумінням нормативного матеріалу, недостатнім дотриманням прав і свобод громадян на досудових стадіях кримінального процесу. Зокрема, дискусія виникає щодо допустимості та обмеженні використання в доказуванні матеріалів про проведення негласних слідчих дій. Серед негативних тенденцій відзначено високий рівень задоволення слідчими суддями клопотань сторони обвинувачення. Непропорційно часто застосовується такий захід, як доступ до речей і документів приватних осіб. Відбувається необґрунтоване отримання інформації в порядку доступу до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю. Хоча для отримання відповідної інформації слідчи повинні звертатися в порядку, передбаченому для проведення негласних слідчих дій.

Проблеми з реалізацією норм КПК України про заходи забезпечення кримінального провадження, негласні слідчі дії лише підтверджують необхідність неухильного дотримання усіх гарантій захисту прав і свобод громадян при веденні досудового слідства. Тимчасовий доступ до інформації, яка знаходиться в операторів та провайдерів телекомунікацій є необхідним заходом забезпечення кримінального провадження, яким можуть скористатися не лише сторона обвинувачення, але й захисту для охорони своїх інтересів у кримінальному провадженні. Доступ до інформації, якою володіють оператори, провайдери телекомунікацій (в порядку, передбаченому ч. 7 ст. 162 КПК), повинно виключати будь-яку можливість ознайомлення із змістом інформації, якою обмінювались абоненти. Задля цього слід встановити більш чіткі межі щодо обсягу відповідної інформації, про що повинен зазначати слідчий суддя у ухвалі під час задоволення клопотання згідно ст. 164 КПК України. Така необхідність зумовлена також тим, що забезпечення кримінального провадження можливе й шляхом доступу до особистого листування особи та інших записів особистого характеру (відповідно до ч. 6 ст. 162 КПК України). Надання доступу до таких відомостей, у будь-якому випадку передбачає ознайомлення з їх змістом. Між тим, про такі обмеження варто зазначити їй ч. 7 ст. 162 КПК України (наразі, перелік інформації, яка знаходиться в операторів, і доступ до якої можуть заявляти в клопотанні слідчі є відкритий). Крім того, вказівка у ст. 162 КПК України на інформацію, яка може становити банківську, лікарську, таємницю, таємницю вчинення нотаріальних дій є невизначену, що ускладнює з'ясування підстав обмеження доступу до неї. З метою уникнення невиправданого отримання приватної інформації під час тимчасового доступу до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю слідчий, прокурор зобов'язані не лише констатувати в суді необхідність застосування заходів забезпечення кримінального провадження, а як суб'єкти, які найбільш обізнані стосовно фактичних підстав їх застосування, навести суду відповідні аргументи, що підтверджують таку необхідність, переконати його прийняти таке процесуальне рішення (постановити) ухвалу. Для цього відповідні суб'єкти повинні надавати докази обставин, на які вони посилаються у клопотанні. Своєю чергою, суддя зобов'язаний розглядати у кожному випадку можливість отримати речі і документи для з'ясування обставин справи без надання дозволу на доступ до приватної інформації.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI (з наступними змінами і доповненнями) [Електронний ресурс] / офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>
2. Горпинюк О.П. Кримінально-правова охорона інформаційного аспекту приватності в Україні: дис. ...канд. юрид. наук:12.00.08 / Оксана Петрівна Горпинюк. – Львів, 2011. – 242 с.
3. Ухала Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області від 9 жовтня 2013 року (Справа № 344/15365/13-к) Провадження № 1-кп/344/451/13. - Єдиний державний реєстр судових рішень України [Електронний ресурс] / офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>
4. Кримінальний процес: підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Ткманянц та ін.; за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. – Х.: Право, 2013. – 824 с.
5. Скулиш Є. Негласні слідчі (розшукові) дії за кримінально-процесуальним законодавством України / Є. Скулиш // Вісник національної академії прокуратури України. – 2012. - №2. – С. 15-23.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За загальною редакцією професорів В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К.: Юстиніан, 2012. – 1224 с.
7. Когутич І.І. Проект КПК України: негласні слідчі (розшукові) дії // Митна справа. – 2011. - №6. – С.305 - 312.
8. Лук'янчиков Є.Д., Лук'янчиков Б.Є. Негласні слідчі дії як засоби інформаційного забезпечення розслідування //Становлення системи негласного розслідування у кримінально-процесуальному законодавстві України: матеріали круглого столу (Київ, жовтня, 2011 р.). – К.: ФОП Ліпкан О.С., 2011. – 168 с.
9. Левендаренко О.О., Д.В. Іващенко Негласні слідчі дії в контексті захисту конституційних прав і свобод учасників кримінального провадження // Форум права. - №4. – 2012. – С. 567-571.
10. Никифорчук Д.Й. Заблоцька О.О. До питання проведення негласних слідчих (розшукових) дій // Становлення системи негласного розслідування у кримінально-процесуальному законодавстві України: матеріали круглого столу (Київ, жовтень, 2011 р.). – К.: ФОП Ліпкан О.С., 2011. – 168 с.
11. Скулиш Є.Д. Система негласних слідчих (розшукових) дій за Кримінальним процесуальним кодексом України / Є.Д. Скулиш// Науковий вісник Чернівецького університету. – Випуск 618. –С.108-114.
12. Кримінальний процес: підручник / За агр ред. В.В. Коваленка, Л.Д. Удалової, Д.П. Письменного. – К.: «Центр учебової літератури», 2013. – 544 с.
13. Реалізація нового КПК України у 2013 році (моніторинговий звіт).Центр політико-правових реформ./ О.А. Банчук, І.О. Дмитрієва, З.М. Сайдова, М.І. Хавронюк. – К.: ФОП Москаленко О.М., 2013. – 40 с.
14. Інформаційний лист ВССУ від 05.04.2013 року 05.04.2013 № 223-558/0/4-13 «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження». [Електронний ресурс] / офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>
15. Подковський О.А. Новий КПК: Тимчасовий доступ до речей і документів (проблеми і порядок вирішення). [Електронний ресурс] / Закон і бізнес. – Режим доступу: <http://zib.com.ua>
16. Узагальнення судової практики Апеляційного суду Херсонської області щодо розгляду слідчими суддями клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження відповідно до розділу II Кримінального процесуального кодексу, який набрав законної сили з 20.11.2012 року. Судова влада України. [Електронний ресурс] / Офіційний веб-портал. – Режим доступу: <http://ksa.court.gov.ua>